

Şubata Koşarken

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Ocak 2024

"elleri vardı, siz bilmezsiniz
ben tek başımaydım, onlar ise yalnızdı
şubattan kalan bir gece yarısıydı sanki bütün caddeler
yine yenik ve gazetesiz ayrılıyorduk bir çağdan
çağın canı cehenneme
cennet nereye düşer şimdi
annesinden dayak yerken sorunca çocuk..."(Alıntı)

Çentik attığım bir çizelge adeta Ocak'ın yaslı yüzünde saklı yaşlarım: kaç ocağa düştüyse artık ateş ve işte yangını başlatan o kıvılcımın devamıym.

Müsterih ol, anne!
Diyebilmenin iklimi idi dualarım ve tevazu yüklü göğün salkım saçak bulutları...
Ben miydin resmeden hayatı?
Bendim ben recim edilen.
Meylettiğim güzel ve aydınlık günler misal ve işte ve işte nabzını tuttuğum zamanın o devasa efkârı
Şubata meylettiğim gün yüzü görmek adına geceyi kapıdan kovup da bacadan giren rüzgârı men ettiğim.
Leylim.
Ey, sevgilim...
Lütufkârım bazen gazabım bazen yalnızlığın haznesinde saklı bir hazine adeta af dilediğim Rabbimden arz ettiğim yüreğim üstüne ant içtiğim ekmeğin her kırıntısına şükrettiğim ve nasıl da minnettarım
Rabbime konuşlu olduğum gök kubbenin fedaisi bir bulut yerkürenin siyahi rüzgârı gönlün fermanı dikilesi söküklerim dilemması hüznün ve güneşin sarı benzinde açan bir çiçek gibi bazense tohuma kaçan geçkin aşkların mezarında baş veren bir fidan nasıl ki ölenle ölmüyordu buna rağmen miladi takvimde konuşlu iken o rakam bense İlahi Rakımda ulaşılabilir sonsuzluğun tavında tavaf ettiğim kadar kâinatı kâfi olmadığı kadar da vardı hani çektiğim yükün ağırlığı.
Bir komutan edasıyla komut veren kalbim.
Aşkla yeşeren yalnızlığın yaşaran gözlerinde saklı umudun bam teli.
Hazzı değilken yaşamın.
Haiz olduğum acıların hünkârı.
Ve hükümlerinde Rabbin yeter ki korusun beni şerrinden tüm canlıların.
Ya, ben?
Yakut gözlerinde annemin teselli bulduğum...
Ya, siz?
Konuşlu olduğum cihanda kalemim ses olan ve çarpan kalbimin gümbürtüsünde asılı bir koza bir koz bir kazı bir kesir bir renk bir sıfat...

Neydim ben?
Neye meylettiğimden ziyade neyden ibaretti yaşadığım bu hüzün bu gizem?
Eş güdümlü bir mermi adeta saplanan yüreğime.
Özdeşim kimdi ve eşleştiğim hangi iklim?
Bir bant kaydı iken zaman yerimde saydığım.
Sürmanşet duygulara geçtiğim alt yazı.
Sinemden firar eden.
Seken her hece.
Sarkan elim pencereden.
Ölümün tini yalnızlığın titri ve kerrat cetveline dahi sığamazken nasıl sığardı ruhum bedene?
Sonsuzluğun minvalinde.
Onsuzluk neydi sahi?
Sahici bir sevdanın atıl yüreğinde saklı iken gizi.
Yabancı damat.
Yabancı gelin.
Yabancı olduğu hislerin tekrarı.
Boyut atladığım dağların yamacından sarkan bir gölge gibi minvalimde saklı bir oya ve yaşlı gözlerimde oynaşan ışıklar rüzgâr gibi içime esen yel gibi üşüten ve yol gibi önümde uzayıp giden.
Bir kımltı.
Bir kıpırtı.
İzahı olmayan binlerce duygu yüreğin radarına takılı bir uydu misali.
Ve işte bendim ben: gölgelerle cenk eden.
Bendim ben meylettiğim umudun gölgesine dahi razı
Yeter ki rıza göstereceği yüce Huda.
Aş erdiğim huzurun.
Azık bildiğim sevginin.
Arz ettiğim şiirin de uçu takkesi göründü keli.
O minval ki tüy diken.
O mizaç ki solgun.
Neşreden günün verdiği hüküm.
Kaderime razı kederimle kabul bulduğum.
Bir bulmaca eki gibi duygularla yüz göz ve işte yüz görümü bir şiirin bir hikâyenin daha sonuna gelip hali hazırda nöbete kaldığım gecenin ve şiirin tek şahidi...
Ufkumla umudun tevekkülüne sığındığım kadar tek istediğim Rabbimden ve nasıl da vakıf içimden geçene içtimadaki güneşin ferine doyamadığım kadar neferi olduğum sevginin de olmaz mı bir külfeti?
Adı özlem.
Adı hasret.
Pekişen sözcüklerden örülü bir yelek misali mizacımın üstünü örttüğüm kadar da yüzümde açacak güllerin habercisi umudu baş tacı bildiğim...